

SÉRIA DC HVIEZDY

Strela príklepom

CHELSEA CURTO

*Strela
príklepom*

CHELSEA CURTO

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Chelsea Curto: SLAP SHOT (D. C. Stars #3) preložila
Andrea Vargovčíková

Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková
Zodpovedná redaktorka: Mgr. Anetta Letková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © 2025 by Chelsea Curto
All rights reserved.

This edition is published by arrangement with the Subagent Andrew Nurnberg Associates International Ltd, 43 Great Russell Street, London WC1B 3PD, UK, in association with Andrew Nurnberg Associates Prague s.r.o., Jugoslávských partyzánů 17, 160 00 Praha 6, Czech Republic. Alliance Rights Agency

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 931 01 Šamorín,
Morušová 1950/5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Návrh obálky: Chloe Friedlein
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-97-0
EAN 9788069010970

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše osobné potešenie. Táto kniha sa nesmie opätovne predávať ani darovať iným osobám. Ak ste si túto knihu nekúpili alebo nebola zakúpená len pre vaše použitie, prosím, vráťte ju a kúpte si vlastnú kópiu. Ďakujeme, že knihu pirátsky nereprodukuje a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré jej autorka venovala.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, spoločnosti, miesta, udalosti a incidenty sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, alebo so skutočnými udalosťami, je čisto náhodná.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' v žiadnej podobe alebo akýmikoľvek elektronickými alebo mechanickými prostriedkami vrátane systémov na uskladnenie dát a vyhľadavanie informácií, s výnimkou použitia krátkych citátov v recenzii knihy.

*Pre všetkých, ktorí majú nežnú dušu a srdce zo zlata.
(A pre čitateľov, ktorých poteší, že tento sympatický vysoký
hráč NHL používa ústa aj na niečo iné ako na rozprávanie...
Hudson Hayes je pre vás.)*

AUTORSKÁ POZNÁMKA

Zdravím, priatelia.

Zo srdca vám ďakujem, že ste si vybrali túto knihu. Ak ste čítali niektorú z ostatných kníh zo série DC Hviezdy, viete, že rada píšem o mužoch, ktorí sú na dne, a o silných ženách.

Hudson a Madeline nie sú výnimkou, no tvoria zatiaľ najnežnejší pár v tejto sérii. Ich príbeh sa rozvíja veľmi pomaly. Ich priateľstvo sa buduje celé mesiace, než prerastie do romantického vzťahu. Mám však pocit, že je to nevyhnutné, a podľa mňa to tak má byť.

Madeline je slobodná mamička. Po tom, čo zažila, je cynická a ovplyvňuje to aj jej názor na vzťahy.

Jej dcéra Lucy je nepočujúca. Pri čo najautentickejšom vykreslení jej postavy som sa spoľahla na citlivých čitateľov, ktorí sú súčasťou komunity nepočujúcich, a na vlastný rozsiahly výskum. Pravdaže, nie som dokonalá. Stále sa učim a jej postave som venovala maximálnu starostlivosť a pozornosť.

Lucine repliky v americkej posunkovej reči sú uvedené tučným písmom a kurzívou. Repliky postáv, ktoré s ňou ko-

munikujú posunkami, sú uvedené kurzívou. Ak postavy posunkujú a zároveň nahlas rozprávajú, ich dialógy sú uvedené kurzívou a v úvodzovkách.

Keď už hovoríme o neprestajnom učení, Hudsonov príbeh je o zlomenom srdci a o tom, ako nájsť šťastie po strate dôležitého človeka. Smútok nie je priamočiary a u každého má iný priebeh. Každý ho prežíva po svojom a neexistuje správny ani nesprávny spôsob, ako pristupovať k situácii konkrétneho človeka.

Tento príbeh sa odohráva v prostredí hokeja, no niektoré prvky hry som pre lepšiu čitateľnosť upravila. Nechcem hovoriť o dvadsiatich troch hráčoch v tíme (lebo to človeka už ozaj mätie!) ani podrobne opisovať šesťdesiatminútový zápas (dôležitejšie sú iné scény!), no tieto drobné úpravy sa odchyľujú od reality iba minimálne.

Ak si chcete so mnou pohovoriť, neváhajte mi napísať správu na Instagrame, rada si prečítam všetky vaše bláznivé nápady, ktoré dostanete pri čítaní.

Užite si to!

Xoxo Chelsea

VAROVANIE

Strela príklepom je romantická komédia plná humoru, pikantností a romantiky, predsa však vopred upozorňujem na témy, s ktorými sa v nej stretnete a o ktorých by niektorí čitatelia mali vedieť:

- vulgarizmy,
- konzumácia alkoholu,
- početné sexuálne scény,
- neplodnosť (netýka sa hlavných postáv),
- rozvod,
- rakovina,
- niekdajšie tehotenstvo,
- zranenie počas hokejového zápasu (ľahké, mierne bolestivé),
- opustenie rodičmi,
- strata rodiča (netýka sa súčasného príbehu, ale minulosti, no ide o dôležitý bod zápletky).

Ako vždy, opatrujte sa a chráňte si srdce. Ak máte akékoľvek otázky týkajúce sa niektorého z uvedených bodov, napíšte mi správu (@authorchelseacurto na Instagrame).

Súpiska DC Hviezd

Maverick (Mavvy) Miller – pravý krídelník

Liam (Sully) Sullivan – brankár

Hudson (Huddy) Hayes – obranca

Riley (Mitchy) Mitchell – obranca

Ethan (Ľahký E.) Richardson – center

Grant (Gangster) Everett – pravý krídelník

Connor McKenzie – center

Ryan Seymour – obranca

Brody Saunders – hlavný tréner

ZHRNUTIE POSTÁV

Svoje knihy píšem ako samostatné príbehy, ale postavy z iných kníh sa v nich navzájom prelínajú.

Zdravím, čitateľ!

Svoje knihy píšem ako samostatné romány, aj keď sú súčasťou série, no niektoré zo spomínaných postáv majú svoje vlastné knihy. Uvádzam krátky prehľad postáv, aby ste vedeli, kto je kto, prv než sa do knihy začítate.

Ak držíte v rukách moju knihu prvý raz, vitajte! Som veľmi rada, že ste tu.

Ak ste fanúšikmi DC Hviezd, dúfam, že sa na opätovné stretnutie s nimi tešíte.

Maverick Miller a **Emmy Hartwellová** majú vlastnú knihu s názvom *Vhadzovanie puku*, ktorá je prvou časťou série DC Hviezd. Je to príbeh o nepriateľoch, ktorí sa začali ľúbiť, o rivaloch s výhodami, čiernej mačke a zlatom retrieverovi, plný vtipného doberania a pikantností.

Piper Mitchellová a **Liam Sullivan** majú vlastnú knihu s názvom *Presilová hra*, ktorá je druhou časťou série DC

Hviezd. Je to príbeh o mrzútovi a večne dobre naladenej žene, brankára a reportérky, o náhodnom manželstve.

Čo sa týka časovej osi, dej tejto knihy sa odohráva po konci *Presilovej hry*, no pred jej epilógom.

Maven Lansfieldová, jedna zo žien, s ktorými sa Madeline zoznámi, sa takisto objaví v tejto knihe, no má vlastný príbeh, ktorý je súčasťou inej série. *Behind the Camera* je príbeh o slobodnom otcovi a opatrovateľke, spolubývajúcich a o prostredí NFL.

Ako vždy, nájdete tu veľa náznakov o pripravovaných knihách. Som zvedavá, či ich odhalíte!

JEDEN MADELINE

NA SVOJEJ PRÁCI MÁM najradšej, že môžem rozkazovať namysleným chlapom, ktorí si myslia, že sú lepší než ja, iba preto, lebo majú penis.

No aj zvyšok – zhon, priestor na tvorivosť pri receptoch, ktoré mi napadajú uprostred noci, a šialené tempo – je vlastne fajn.

Ale mať moc šéfkuchárky?

Drela som ako kôň, aby som sa k nej dopracovala.

Po tom, čo prácu, o ktorú som sa zaujímala, vždy dostal muž menej kvalifikovaný než ja, som konečne získala miesto šéfkuchárky v michelinovskom steakhouse CARVD v srdci Las Vegas.

Bolo to pred tromi rokmi a varenie stále nadovšetko zbožňujem.

Jednoducho som stvorená pre kuchyňu.

Ja a jedlo, to je najdlhší, najzdravší a najšťastnejší vzťah v mojom živote.

„Ahoj, Andre,“ usmejem sa na svojho obľúbeného kuchára a položím zošit a pero na pult. „Ako to dnes večer vyzerá?“

„Čo myslíš?“ Andre zdvihne obočie a ďalej brúsi nôž. Ukáže hlavou na naukladané nádoby označené nápismi *Tradičná mrkva* a *Konfitovaný cesnak*. Prikývnem. Jasné, hlúpa otázka. Ustavične sme zavalení prácou. Starostlivo skontroluje čepeľ a vráti nôž do stojana pri stene. „Jared ťa čaká u seba v kancelárii.“

„Spomínal aj, čo odo mňa chce?“

„Nie, nekonkretizoval to, ako vždy.“ Pokrčí plecami a siahne po lúpacom noži. „Veľa šťastia.“

„Ďakujem.“

Nervózna zamierim do kancelárie vedúceho kuchyne. Nestáva sa často, že si niekoho zavolá ešte pred začiatkom nočnej zmeny. Vždy sa drží bokom, preto sa mi nepozdáva, že je tu niekoľko hodín predtým, než otvoríme dvere pre hostí zapísaných na kilometrovom zozname.

Zaklopem na dvere a zahojdám sa na päťach. Kým čakám, v mysli si už zostavujem zoznam všetkého, čo treba urobiť. Musím nájsť čerstvý špenát, ktorý nám včera priviezli. Naučiť nových čašníkov správne servírovanie a prezentáciu jedál. Pomôcť s prípravou a popritom skontrolovať, či máme dosť smotany na omáčku zo zeleného korenia. Našou vlajkovou loďou sú, pochopiteľne, steaky, a ak sa mi podarí dosiahnuť, aby som dnes večer nemusela vyškrtnúť ďalšiu položku z nášho jedálneho lístka, bez váhania to urobím.

Je toho viac než dosť a čas neúprosne beží.

CARVD je jeden z najvyhľadávanejších podnikov v meste. Našimi hosťami sú známi športovci, celebrity a milionári, ktorí prichádzajú do mesta na MMA zápasy a preteky formule jeden.

Usilujem sa tvoriť inovatívny jedálny lístok, ktorý sa mení každý týždeň a priťahuje davy. Celé hodiny experimentujem

s chuťami a technikami. Som pyšná na to, že sa ako kuchárka neprestajne vzdelávam a zdokonaľujem, preto mi nejde do hlavy, čo šéf môže odo mňa chcieť.

Ako puntičkárskej plánovačke a perfekcionistke mi stačí, aby mi niekto pred začiatkom zmeny povedal, že som urobila niečo zlé, a som v koncoch.

„Ďalej!“ konečne zakričí Jared. S úsmevom otvorím dvere.

„Ahoj, Jared. Rada ťa vidím.“ Nahodím ešte širší úsmev v nádeji, že nevyzerá tak silene, aký v skutočnosti je. „Andre spomínal, že chceš so mnou hovoriť.“

Ukáže na stoličky pred svojím stolom. „Sadni si.“

Posadím sa na okraj jednej z nich a nenápadne opäť skontrolujem čas. Nechcem, aby si môj tím myslel, že nechávam svoju prácu na nich. „O čo ide?“

„Mám správu.“

„Dobrá alebo zlú?“

Bubnuje prstami po stole a moja nervozita rastie. „Nerád ľudí natahujem, takže prejdem rovno k veci. Reštaurácia sa predáva. Noví majitelia si privedú svojich kuchárov aj pomocný personál.“

Dočerta!

To rozhodne nie je dobrá správa.

„Predáva sa?“ zopakujem. „Dosahujeme predsa astronomické zisky. Vychválil nás takmer každý kulinársky časopis. Prečo by...“

„V tomto biznise to nie je nič ojedinelé. Vieš, ako to chodí. Niekomu niečo napadne, chce to vyskúšať, funguje to dva týždne a potom to vyšumí. Táto manažérska spoločnosť skupuje reštaurácie po celom meste a teraz sa zamerala na CARVD. Chcu z neho urobiť tapas bar.“

„Tapas? Veď to sú poloprázdne taniere!“

„Moje rozhodnutie to nie je.“

„Kedy sa to stane?“

„Okamžite. S večerou sa ani neobťažuj. Už dnes si priveď svojich ľudí, potom na týždeň zatvorí a prekopú jedálny lístok,“ pokračuje Jared.

Jedálny lístok, nad ktorým som strávila celú večnosť.

Jedálny lístok, do ktorého som vložila celé svoje srdce a dušu.

Zrejme nie je dosť dobrý.

Ja nie som dosť dobrá a to je desivé zistenie.

Ruky sa mi chvejú a zhlboka sa nadýchnem nosom. Najradšej by som sa rozrevala, no už dávno som sa naučila, že emóciami problém nevyriešim.

Jared sa oháňa slovami ako *investičná príležitosť* a *nové nápady*, no mne víri hlavou milión myšlienok.

Ako zaplatím svojej dcére Lucy školu? O pár mesiacov nebudem mať na nájomné, splátky za auto a vianočné darčeky.

V žiadnom prípade sa nemôžem považovať za boháčku, no v porovnaní s ostatnými mám šťastie. Vďaka môjmu šesťcifernému platu si žijeme relatívne pohodlne. Vďaka nemu poplatím účty a každý mesiac odkladám istú sumu na vysokú školu pre Lucy.

Strata tohto príjmu mi naruší plány a všetko, na čom som tak makala, a to ma bolí najviac.

„Dobre.“ Vstanem a zamierim k dverám. Netúžim po ničom inom, iba sa utiahnuť na miesto, kde si môžem dovoliť na chvíľu sa poddať slabosti, kde môžem plakať a zúriť. Bolí ma na hrudi, pália ma oči a zadržiam vzlyk, ktorý sa mi derie z hrdla. „Ďakujem za informáciu, Jared.“

„Madeline, niečo si isto nájdeš.“

V tomto krutom odvetví, kde sa voľné pracovné miesta s podobným platom objavia raz za uhorský rok, nemám veľké šance. No aj tak sa usmejem. Pokrčím plecami, akoby som vravela, čo sa dá robiť, a prikývnem.

„Ak sa dozvieš niečo nové, daj mi vedieť,“ poviem a zabuchnem za sebou dvere.

Vrodená empatia ma nabáda, aby som sa vrátila do kuchyne za svojimi obľúbenými kolegami, no nechcem byť tá, kto im oznámi jóbovku v podobe skorej nezamestnanosti.

Vezmem si kabelku a zadným východom vyjdem na parkovisko pre zamestnancov, vďačná za chvíľku samoty.

Privíta ma suchý, teplý vzduch, na ktorý som si po toľkých rokoch, čo tu žijem, už zvykla. Keď som sa do Vegas prísťhovála, často som sa ponosovala na nekonečné leto. Chýbalo mi striedanie štyroch ročných období. Padajúce lístie na jeseň a sneh na Vianoce v Ohio.

Teplo ma však teraz utešuje a to po tej správe bytostne potrebujem.

Nasadnem do svojho Hyundaia a vyberiem sa k rodičom, ktorí bývajú desať minút od Stripu. Pevne zovriem volant a z reproduktorov znie stará country pieseň. George Strait mi pomáha zmierniť bolesť zo straty niečoho, čo zbožňujem a v čom som dobrá, no zas až tak sa mu to nedarí.

Slobodná mamička, ktorá sa sama stará o dieťa, nemá čas utápať sa v smútku. Nemá možnosť obviňovať sa ani sa zamýšľať, čo mohla urobiť inak.

Musí sa vzchopiť, nalepiť si na tvár ten poondiaty silený úsmev a porozmýšľať, ako to zvládne.

Vypnem motor a myseľ mi stále pracuje na plné obrátky. Premýšľam o svojich kontaktoch v meste a o tom, kto by mohol vedieť o nejakých voľných miestach. V duchu si upravujem životopis a rozmýšľam, či mám v skrini nejaké formálnejšie oblečenie, vhodné na pohovor.

„Mami?“ zavolám a vojdem dovnútra. „Je niekto doma?“

„Madeline?“ Mama vyjde spoza rohu a tvári sa znepokojene. „Kde sa tu berieš?“

Vyzujem sa. Panika mi stiahne žalúdok, keď si uvedomím, že aspoň na chvíľu môžem prehodiť tú zodpovednosť na niekoho iného. Nemusím ju niesť vždy ja.

„Reštaurácia sa predáva,“ poviem tak potichu, že sama neviem, či vôbec zo mňa vyšiel nejaký zvuk. „Takže som bez práce.“

„Ach, moja.“ Mama roztiahne ruky a ja sa jej vrhnem do náručia. Aj ako tridsaťtriročná som vďačná za jej objatie. „Tak vrav.“

O polhodinu sedíme pri jedálenskom stole a lámeme si hlavy. Mám otvorený notebook a spisujem si zoznam všetkých podnikov, ktoré mi napadnú a kde by mohli prijímať nových zamestnancov. Vyzerá to biedne.

„Neviem, čo budem robiť. Z minimálnej mzdy dcére školu nezaplatím, no nechcem ju učiť doma ani ju poslať do verejnej školy. Záleží mi na tom, aby bola v spoločnosti iných nepočujúcich detí, ktoré komunikujú ako ona, a teraz neviem, ako to mám urobiť,“ povzdychnem si.

„A čo alimenty od Clarka? Kam idú?“ spýta sa mama. „Mohla by si kontaktovať svojho právniku a zistiť, či nemožno dohodnúť vyššiu sumu, keďže už nemáš istý príjem.“

„Nechcem byť závislá od alimentov.“ Poklopám po notebooku a vzdychnem si. „Rozhodne nemienim dať tomu chlapovi do rúk viac moci nad nami. Peniaze od neho ukladám na samostatný účet. Od jeho odchodu som sa ich ani nedotkla.“

Nemôžem povedať, že by som niekoho v živote nenávidela, no Luciným otcom nesmierne pohrdam.

V rokoch predtým, ako som otehotnela, sme boli šťastní. Dopekla, dokonca som sa sem kvôli nemu presťahovala! Cestovali sme do Karibiku a kúpili sme si dom s veľkou záhradou. Každý večer sme si vykresľovali spoločnú budúcnosť a náš život bol doslova rozprávkový.

Vyšetrenie sluchu u Lucy ešte pred odchodom z pôrodnice nedopadlo dobre. Rovnako pochodila aj na ďalšom vyšetrení, až napokon návšteva audiológa potvrdila, že vôbec nepočuje.

Mesiac po stanovení diagnózy Clark od nás odišiel. Vraj nepočítal s tým, že bude vychovávať dieťa, ktoré je „iné“. Nemienil vynaložiť nijaké „úsilie“ na to, aby bola šťastná a aby sa o ňu postaral, a rozhodne nebol ochotný učiť sa posunkovú reč.

A tak sme ostali samy a odo mňa závisí, či bude mať moja dcéra taký život, aký si zaslúži. Kontaktovať toho debila, ktorý nás opustil v čase, keď sme ho najviac potrebovali, nie je práve prejavom sily, ktorú sa snažím Lucy vštepiť. Kašlem na jeho peniaze, jednoducho musím vymyslieť niečo iné.

„Koľko máš našetrené?“ vytrhne ma mama z nepríjemných predstáv o tom, čo by som Clarkovi povedala, keby som naňho opäť narazila.

„Dost' na pár mesiacov.“ Zatvorím notebook a rukou si podopriem bradu. „Budúci týždeň obídem zopár reštaurácií, či by sa u nich niečo nenašlo. No možno mi týmto vesmír niečo naznačuje.“

„A čo také?“

„Možno potrebujem nový začiatok. Som vo Vegas už desať rokov, ale stále neviem, či tu chcem zostať natrvalo.“

„Čo tým chceš povedať? Máš tu predsa byt. Sme tu aj my s otcom. Lucy chodí do školy hneď za rohom.“

„To všetko je úžasné, no presťahovala som sa sem iba kvôli Clarkovi. Nikdy som sa tu necítila ako doma. Mohla by som chodiť z jednej práce do druhej a nejako sa pretĺkať alebo zistiť, či ma nečaká niečo iné. Aj keby to znamenalo presťahovať sa a začať od nuly.“

Nebolo by však príjemné prísť o zázemie.

Rodičia sa sem po mojom rozvode presťahovali, aby mi boli bližšie. Iba vďaka ich blízkosti a pomoci s malou som sa udržala nad vodou.

Srdce mi však našepkávalo, že musím konečne uprednostniť seba a možno aj vykročiť zo svojej komfortnej zóny. To by mohlo znamenať, že musím opustiť toto mesto – a jeho duchov.

„S otcom ťa vždy podporíme, Madeline,“ vyhlási mama. Dojíma ma to k slzám.

Odložím šálku a chytím ju za ruku. „Viem.“

Vyrušia nás ľahké kroky a tlmený chichot. Do kuchyne vbehne Lucy, moja malá kópia. Urobila by som čokoľvek, aby som ju ochránila.

Mami! posunkuje a ja k nej vystriem ruky. Vbehne mi do náručia a ja si ju priviniem na hrud'. **Si tu!**

Toto mám najradšej, mať Lucy na kolenách s vďačnosťou za každú sekundu, ktorú s ňou môžem stráviť.

Ahoj. Pobožkám ju na temeno. Bavila si sa dnes s babkou a dedkom?

Pozerali sme video o papagájoch. Kúpime si papagája?

Zaletím pohľadom k mame a ona sa na mňa previnilo usmeje.

Tie vtáky ju nadchli. A vieš, aké je ťažké povedať jej nie, povie mi mama posunkami a ja sa rozosmejem.

Hej. Objímam Lucy ešte pevnejšie. Dala by som jej všetko, po čom by jej srdiečko zatúžilo. Viem.

Lucy sa dotkne môjho líca a zachmúri sa. **Si nejaká smutná.**

To nič nie je, zlatko. Nemali by sme začať chystať večeru?

Urobíme hotdogy?

Pravdaže, odpoviem. Ani trochu ma neurazí, že nechce jesť žiadne jedlo, ktoré som na tento týždeň naplánovala.

Lucy zvýskne, zoskočí mi z lona a beží do kuchyne. Mama ma potľapká po pleci.

„Zvládneš to, moja,“ ubezpečí ma a ja prikývnem.

Improvizujem už šesť rokov a vždy všetko napokon zvládnem.

Môžem to teda zvládať ešte o čosi dlhšie.

DVA HUDSON

„PÁN HUDSON? AKÝ JE to pocit byť druhým najlepším hráčom v tíme Hviezd?“

Zdvihnem zrak od hokejky, ktorú ovíjam páskou, a zamračím sa na Bustera Jenkinsa, jedného z mladých športovcov, ktorí sa dnes zúčastňujú na detskom tábore.

„Koľko ti zaplatili za to, aby si to povedal, Buster?“ podpichnem ho.

Pokrčí plecami. „Desať babiek. Vystačí mi to na päť kornúti-kov zmrzliny,“ odvetí a odkorčuľuje na opačnú stranu klziska k ostatným účastníkom tábora. Práve majú desaťminútovú desiatovú prestávku.

Moju pozornosť upúta postava v tuneli, ktorý vedie do našej šatne. Vedenie už celé roky poskytuje štadión United Airlines organizátorom tábora Juniorské hviezdy, no do šatní nesmie vstúpiť nikto, kto si neoblieka dres NHL. Spoznám tú postavu a uškrniem sa.

„Medové týždne na Bali ťa nebavili?“ zvolám a niekoľko hláv sa otočí. Chvíľu počkám, kým nášho pravého krídelníka

obklopí desiatka malých fanúšikov. „Musel si sa vrátiť domov a podplatiť tieto decká, aby tvrdili, že si lepší hráč než ja?“

„Ale kdeže. Proste si mi chýbal, Huddy.“ Maverick Miller mi venuje široký úškrn a korčuľuje ku mne doprostred ľadovej plochy. Cestou si s niekoľkými deťmi tľapne do dlaní, vyhodí hokejku do vzduchu, chytí ju a strelí puk rovno do bránky. „Ďakujem, že si ma cez víkend zastúpil.“

„Keďže budúci týždeň sa začína prípravný kemp, napadlo mi, že si ešte naposledy zajazdím po ľade bez toho, aby po mne ziapal tréner.“ Zafuním a otočím si čiapku šiltom dozadu. Decká sa napchávajú pomarančmi, a tak si poviem, že im predĺžim prestávku o pár minút, aby som prehodil pár slov s najlepším kamošom. „Nechce sa mi veriť, že leto sa už končí. Asi to tak býva, keď vyhráš najžiadanejšiu trofej v profesionálnom športe. Kedy ste sa vrátili domov?“

„To si píš.“ Ťukneme si pästami. „Dorazili sme dnes ráno. Rád by som tam zostal ešte o pár dní dlhšie, no Emmy sa už chcela vrátiť, aby sa pred začiatkom sezóny dostala do formy.“ Zasnene sa usmeje. „Bože! Ako tú ženu milujem!“

Emmy – Emerson – Hartwellová je jeho manželka a ďalšia z mojich najlepších kamošiek.

Je prvou ženou, ktorá hrá v NHL, a Maverick sa do nej zbláznil, keď s nami hrala v DC Hviezdach. Stelesňujú porekadlo, že protiklady sa priťahujú, a toľko do nej domŕzal, až mu venovala sekundu svojej pozornosti. Vďaka čudnému zvratu osudu začali spolu chodiť, zamilovali sa do seba a minulú sezónu sa vzali vo Vegas.

„Celý svet vie, čo k nej cítiš.“ Hodím pásku na prázdnu striedačku a vystrelím puk na bránku.

Ten narazí do ľavej žrdky a skončí v sieti. „Trénoval si vôbec, keď si bol preč, alebo si si naplno užíval päťhviezdičkový all inclusive rezort?“

„Trénoval som viac než dost.“ Opäť odpáli puk, no mieril priveľmi doprava. „Dlhé prechádzky po pláži. Benchpress s kuračím satay a nasi goreng. Aj to sa počíta, nie?“

„Už sa teším, ako počas tréningov skolabuješ. Cvičenia na rýchlosť ťa dorazia,“ uškrniem sa. „Pamätáš si ešte, ako sa šnurujú korčule, alebo potrebuješ pomoc?“

„Tak schválne, zasúťažíme si, Hayes?“ Maverick odhodí hokejku na ľad a vyhrnie si rukávy mikiny. „Dajme si preteky od bránky k bránke. Vytriem s tebou podlahu. Obaja vieme, že som rýchlejší.“

Som v pokušení prijať jeho návrh. Je to síce môj najlepší kamoš, no nedám si ujsť príležitosť zraziť mu hrebienok. Keby som ho porazil v kole okolo klziska, tešil by som sa z toho celý rok.

Najmä pred deckami.

„Celé leto som nevystřčil nos z posilňovne. Už teraz funíš, Miller, a to si sa ešte ani nepohol. Priznaj sa, že si pomalý ako slimák, a nemusíme sa ani pretekať.“

„Nikdy.“ Pozrie sa na decká a nadšene im zamáva. „Čo máš v pláne, keď sa to tu skončí?“

„Poobede idem do kníhkupectva a potom budem zase hľadať kuchára, ktorý to nevzdá po dvoch týždňoch.“

„Spomínaš si, ako si sa minulý rok vrátil domov z päťzápasového výjazdu a zistil si, že tá ženská si fotila všetky tvoje slipy?“

„Ani mi to nepripomínaj. Skončil som v nejakom poondiatom vlákne na Reddite.“ Povzdychnem si, už teraz som z toho vyčerpaný. „Z tých, s ktorými mám dnes večer pohovor, nikto nevyzerá nádejne. Vyzerá to skôr, akoby sa iba tešili, že sa so mnou stretnú. Kam sa podeli ľudia, ktorých nezaujímam, kto som?“

„Si jedna z najväčších hviezd v meste, Hud. Zaujímam všetkých.“

To je fakt.

Profesionálny športovec v meste posadnutom športom sa tomu jednoducho nevyhne.

Hrá sa tu futbal, basketbal aj bejzbal, no všetci tu žijú hokejom.

Keď ste súčasťou slávnej organizácie, ktorá po desaťročiach priemerných výkonov konečne získala svoj prvý Stanleyho pohár, nikam sa nepohnete bez toho, aby vás spoznali.

Mám tridsaťjeden rokov a hrám hokej dosť dlho na to, aby som vedel, že je to súčasť mojej práce. Naši fanúšikovia sú najlepší a nikdy neodmietnem dať autogram alebo sa odfotiť s niekým, kto ma večer čo večer povzbudzuje.

No ocenil by som aj osobný priestor a súkromie.

„Týmto mi naznačuješ, že ak nechcem, aby sa niečo objavilo na internete, mám si to zamknúť do skrine?“ Zakloním hlavu a zastonám. „Super. Veľmi rád sa vo vlastnom dome cítim nepríjemne.“

„Nechápem, prečo máš stále tento problém. Máš toľko kontaktov, že sa medzi nimi musí nájsť niekto, kto ti dobre navarí.“

„Dobre navariť nie je problém. Oveľa ťažšie je nájsť niekoho, kto ma nestalkuje na nete.“ Pošúcham si sánku. „Kašlime na to. Čím viac o tom premýšľam, tým viac ma láka pchať do seba ramen až do konca kariéry. Čo robíš dnes? Nechceš si so mnou neskôr zabehať so psami?“

Maverickovi ochabne úsmev. „Emmy je objednaná k lekárovi a chcem ísť s ňou.“

„K lekárovi? Je chorá?“

„Nie. Len chceme zistiť, prečo sa už celé mesiace snažíme o dieťa a nič. Trápi ma to a ju tiež. V porovnaní s tým mám pocit, že celá sezóna je zbytočnosť. Ako mám každý večer vyjsť na ľad a vydať zo seba všetko, keď riešim oveľa dôležitejšie veci než hokej?“

„No tak.“ Potiahnem ho za rukáv a ukážem na trestnú lavicu, ktorá je ďaleko od uší neplnoletých. Odkorčuľujeme tam a posadíme sa. „Prečo si ma nechal do teba rýpať, keď držíš v sebe toto?“

Maverick bol v tíme už druhý rok, keď som sem prišiel, a odvtedy sme kamaráti.

Prechodom od nespratných najmladších hráčov v tíme k najstarším a vďaka tomu, že spoluhráči k nám vzhliadali, vzniklo medzi nami puto.

Veľmi dobre sa mi s ním rozpráva. Stretávame sa aj mimo ľadu. Cez letné voľno šiel so mnou domov do Georgie a zostal na celý týždeň alebo aj dva. Stál pri mne, keď mi zomrela mama. Nechal ma vyplakať sa mu na pleci na jej pohrebe a vynadal reportérovi, ktorý sa vypytoval, prečo som nenastúpil na zápas, čím si vyslúžil dištanc na jeden zápas.

Je to môj najlepši kamoš, je mi ako brat, a keď vidím, ako trpí, trpím s ním.

„Lebo do seba v kuse rýpeme.“ Maverick sa zohne a napraví si džínsy nad korčuľami. „Najradšej by som sa na toto vykašlal a sústredil sa výhradne na Emmy.“

„To vážne?“

„Možno. Tu mi to stále šrotuje.“ Poklope si po hlave. „Je to kurva ťažké. Nedokážem si predstaviť, čo si prežíval, keď ti zomrela mama. Toto je v porovnaní s tým nič.“

„Videl si to. Odkedy sme zistili, že je chorá, až do jej smrti to bolo peklo. Ešte aj teraz mám pocit, že nežijem, iba prežívam. Rád by som ti povedal, že raz to všetko prejde, no niekedy sa musíš najprv vyvárať v sračkách.“

„Čo ti pomohlo dostať sa z toho?“

Netvrdil by som, že som sa z toho dostal, a neviem, či sa to niekedy stane.

Podľa mňa sa z toho človek už nikdy celkom nespamätá.

Zbehlo sa to rýchlo. Občas si myslím, že sa mi to všetko iba sníva, že je to kanadský žartík vesmíru, ktorý si zo mňa uťahuje. Ako inak sa dá vysvetliť, že mamu ustavične vídam na tribúne na každom zápase a potom jej pri bežnej prehliadke zistia rakovinu prsníka vo štvrtom štádiu a o päť mesiacov ju pochovám?

„Ty, hokej, záchrana Gusa a Millie,“ odvetím, pričom nezapudnem spomenúť svojich zlatých retrieverov. „Niečo, čo ma robilo šťastným. V tej chvíli som síce šťastný nebol, no napokon to prišlo. U každého je to iné. Niektorí ľudia na to radšej nemyslia. Iní sa uchýlia k zlozvykom. Musíš prísť na to, čo zaberie u teba. Ak chceš odísť do športového dôchodku, vieš, že ťa podporím. Rovnako ako chalani. Emmy ťa za to možno nakope do zadku, ale to si vyriešte vy dvaja.“

„Najviac ma vzrušuje, keď ma chce nakopať do zadku.“ Opäť sa usmieva. „Aj tak mi zostáva už iba pár sezón. Viem, že si žartoval, no naozaj spomaľujem. Tomuto športu som obetoval priveľa rokov. Možno nastal čas odísť.“

„Rozprával si sa o tom s mojou obľúbenou ryšavkou?“

„Nie. Na dovolenke sme sa tejto téme aktívne vyhýbali. Prospeľo nám dať si na chvíľu pohov od reality. No už sme doma a je to tu zas. Nemôžeme pred tým utekať.“

„Komunikácia je dôležitá.“

„A zase tie tvoje rady o vzťahoch. Možno raz budem múdry ako ty.“

„Si už ženatý, Mavvy. Určite si dosť múdry. No ak si niekedy budeš chcieť pohovoriť, som tu. Budem stáť pri tebe, rovnako ako ty pri mne.“

„Doriti!“ Maverick sa zadíva na deti, ktoré sa pomaly vracajú do stredu ľadovej plochy. „Určite si si nemyslel, že tvoj deň pôjde takto do hája, keď si sem dnes prišiel, čo?“

„Skôr som čakal viac vtipov o vtákoch. Úprimne, som sklamaný.“

„Aj ja, kamoš. Čo budeš robiť s tými pohovormi?“

„Asi budem kričať. Alebo si objednám donášku, aby som už nikdy nemusel s nikým komunikovať.“

„Hovoríš ako Liam,“ poznamená a ja sa uškrniem.

Takého nespoločenského človeka, ako je náš brankár Liam Sullivan, som asi ešte nestretol. Je to skvelý hokejista, no má alergiu na komunikáciu s ľuďmi. Stavil by som sa, že má rád iba jednu osobu, svoju priateľku a našu reportérku pri ľade Piper Mitchellovú.

Byť ako on by nebola až taká pohroma, no radšej nechcem byť samotárom, ktorý komunikuje iba vrčaním a prevracaním očí.

„Super. Hneď mi je lepšie.“ Napravím si píšľalku zavesenú na krku a vstanem. „Zostaneš tu?“

„Hej. No mali by sme vynechať cvičenia a dať si tréningový zápas. Uvidíme, kto je lepší tréner. Ten, kto prehrá, musí prvý deň kempu tímu budúci týždeň hovoriť s nováčikmi a médiami.“

„Si kapitán. To je predsa súčasť tvojej práce.“

„A ty si môj asistent. Môžem delegovať úlohy.“

„Somár.“ Skočím na ľad a vyrazím k deťom, ktoré si zapínajú prilby a vkladajú si do úst chrániče zubov. „Vedel som, že si slimák, kapitán!“ skríknem naňho.

„Za toto urobíš sto kôl, Hayes!“ zvolá za mnou.

Usmejem sa na deti. „Kto chce vidieť, ako nabijem Mavericka Millera v samostatných nájazdoch?“ spýtam sa ich a všetci zajasajú.